

LORD SCHADT

Tiyatrodan nefret eden Kadın

Çeviri:
Leman Aydın

Lord Schadt

Tiyatrodan nefret eden Kadın

Almancadan çeviren: Leman Aydın

Kapak resmi: Anke Hartmann

Bu oyunun fikir ve sanat eserleri yarasından ve yasalardan kaynaklanan tüm hakları çevirmene aittir.

Yayınlanan oyunların sahnelenmesi oynanması, herhangi bir amaçla esenlerden yararlanılması ancak eser sahibinin iznine bağılı olduğundan, bu eserden yararlanacak olan kişi veya kurumlarla, kuruluşların çevirmenine başvurmaları zorumludur.

Çevrimin türkiye hakları: Leman Aydın

Ve Palyaço, o gülmek zorundaydı,
Ağlamaklı olsa dahi,
Ve seyirci görmez,
Bir damla gözyaşının aktığını...
(Katja Ebstein: Theater)

(Sahne'de bir sandalye, bir masa ve bir pot. Seyirciler içeri girerken sahnede oyuncu ellerini bağlamış bir şekilde... Üstünde: gotik lolita ve önünde bir karton bir şişenin içinde Sangria. Seyircileri gözden geçiriyor. Onlar oturduktan sonra oyuncu birkaç adım öne geliyor.)

Sayın seyirciler,

Siz gerçekten bu kadar aptal mısınız?

Öyleyse neden burada oturuyorsunuz?

Ben kendime bu kötülüğü yapmazdım.

Peki neden?

Yani ne için?

Çünkü tiyatrodan nefret ederim.

Evet tiyatrodan nefret ediyorum.

Nefret ediyorum.

Bunun için çok fazla nedenim var. Çok fazla. Ama şimdilik size farklı bir şey anlatacağım.

Anlatmaya başlamadan önce biraz cesarete ihtiyacım var.
(Sangria'dan bir yudum alır.)

Tiyatro'dan nefret etmek için çok saçma bir nedenim var. Benim idrar yollarımda problemim var. Sürekli işemem gerekiyor. Allahtan Konfirmandin idrar yollarım yok artık. Bunun için kiliseden ayrıldım ki ayin sırasında sürekli tuvalete gitmeyeyim. Ama çok yanlış. Benim zayıf noktalarımın bambaşka bir sebebi vardı. İçmeyi çok seviyorum. Günümüz tiyatrosuna alkolsüz dayanamıyorum. Ve tahmin edersiniz ki, bir saat sonra tuvalete gitmem gerekecek.

Size de tanıdık geliyordur, gelmiyor mu? Bir Wagner operasının ikinci cümlesi daha yeni başlamışken, Rusya'dan gelen Diva'yı 10 dakika sonra takip edemiyorsunuz.Çünkü sadece işemeyi düşünüyorsunuz. Size bunları anlatmamam çok saçma biliyorum. Eminim ki, bazılarınız şimdiden tuvaleti düşünüyordur.Ve burada nasıl dikkat çekmeden kaçabileceğini.

Olmaz. Gerçekten olmaz. İnanın bana. Tiyatrolar öyle yapılmış ki farkedilmeden çıkmak olanaksız. Perde arasında hollerde dedikodu yapılır.

“Bunu gördünüz mü? Bay Meier tam bir kültür yoksunu, öylece oyun ortasından çıkılır mı? Modern tiyatroya karşı anlayışsız ve saygısız.”

Burada birilerinin işemeye ihtiyacı var mı? Perde arasına kadar tutabileceğinizi mi düşünüyordunuz? Biliyorum iğrenç bir konu fakat sidik kesesi 2 saat, AH NE DİYORUM, 3 saat boyunca işkence çektirecek. Siz bunu başaracaksınız. Şırıldayan nehirler veya damlayan bir musluk düşünmeyin. Tuvaleti aklınızdan çıkarın. İdrarı, idrar sıklığını, akarsuları, seyyar tuvaletleri, lazımlığı, sakın mekanları, helaları, sessiz yerleri, yağmuru ve 007'yi düşünmeyin. Su dökmeyi, küçük abdesti, ayak yoluna gitmeyi, elma suyunu, işemeyi,işi, siğdirmeyi, çöğdürmeyi düşünmeyin. Fark edebileceğiniz gibi eş anlamlı sözcüklerle aramçok iyidir. Şeyirciye işkence çektirmeyi seviyorum.

Her neyse, başka bir konuya geçelim. Ben sizin için bir egzersiz hazırladım. Bunun için de sizin yardımınıza ihtiyacım var. Sayın seyirciler sizden bir ricada bulunabilir miyim; kısa bir süreliğine gözlerinizi kapatın. Biz tiyatrocuların arasında bir efsane vardır. Her seyircininin içinde ona ne söyleniyorsa yapan en az iki aptal oturur. Ve

şimdi şırıldayan sular hayal edin. Belki de sessiz bir şırıldama sesi, belki de coşan su sesi, taşan denizin sesini ya da sakın bir yaz yağmuru duyarsınız. Şap diye. Sıçrama, fişkırtma, damla damla.

He he, şimdi de 90 dakika boyunca bu sandalyelerde tutsak olduğunuzu ve dikkat çekmeden tuvalete gidemeyeceğinizi aklınıza getirmemeye çalışın. Muhtemelen kendinize soruyorsunuzdur, neden size acıçektirmeyi bu kadar sevdiğimi. Cevap çok basit.Tiyatro mazoşistler içindir. İki saat boyunca rahatsız sandalyelerde oturuyorsunuz ve bunun için çok para ödüyorsunuz. Modern tiyatronun tamamı sadist oyun yazarları ve yönetmenleriyle çevrilidir. Ve seyirciler kandırıldıklarının farkında bilie değildirlere.Belki bugün, burada neler olduğu hakkında bir fikir elde edebilirsiniz. İşkence çekmede iyi eğlenceler diliyorum. Hiç unutmayın: daha fazla ödeyerek daha fazla işkence çekebilirsiniz, bunun için dominatriklere gidin.

Birazcık kültürlenmeye ne dersiniz? Öyleyse size bir masal anlatacağım. İsterseniz ismini tahmin edebilirsiniz.Ama sakın bağırmanın çünkü bu önemli bir mesele.Kültür her zaman önemlidir. Zaten bu masala ben yeni bir isim verdim: Ben buna “John Cage 4.33” diyorum tabi ki piyanosuz. Klasik müziğin en önemli eserlerinden birisi ve üstelik ücretsiz.Kültürlü insanlar olarak biliyorsunuzdur, bilmiyorsanız da şimdi öğreneceksiniz. *(Oyuncu Adı)* Şimdi sizin için John Cage 4.33 orkestrasız ve piyanosuz çalacak.

DİKKAT BAŞLIYOR. Başlangıcı kaçırmayın.

(4 dakika boyunca sessiz bir şekilde seyirciye oynuyor)

Bu masal Hans Christian Andersen’in Kral Çıplak’ının başka bir versiyonu. Kral sokakta gururla yürürken etrafındaki insanlar konuşuyorlardı: Kralın yeni elbiselerinin

ne kadar eşsiz olduğunu, üstüne ne kadar güzel oturduğunu fakat herkes söylemekten kaçınıyordu kralın üstünde birşey olmadığını. Çünkü herkes başına geleceklerinden endişeleniyor ve aptal olarak görülmekten korkuyolardı. Kralın elbiselerinin olmayışı kimseyi bu kadar mutlu edemezdi.

Ben kraliçeyim.Siz de benim halkım rolünüçok güzel oynadınız.Buna interaktif denir.Süper. Çok teşekkür ederim. Seyirciler bir rol müüstlendiler? Şimdi anladınız mı? İşte kültür böyle oluşur. İnsanların artık tiyatroya gitmemelerinin sebebi bu. Her esnaf, her ergoterapist, her manikürcü bura nasıl bir oyun oynandığınıçok iyi biliyorlar. Kral Çıplak. Ve seyirci salak gibi alkışlıyor. Bu psikolojide Uyarıcı-Tepki modeli olarak tanımlanmaktadır. Bunu her maymun yapabilir.Basit bir deney yapapım. Oyunun sonunda alkış tutan maymuna ödül olarak her seferinde muz verilir.

(Göğsünü yumruklayarak maymunu taklit eder.)

Uh-uh. Muz yok.

(Maymunu alkışlayarak taklit ediyor)

Uh-Uh-Uh.Muz.

Maymun 3 denemeden sonra öğrendi. Şimdi bunu muz yerine şarap, seks ya da tiyatronun sonunda her ne yapıyorsanız onun yerine koyun. Durum hep aynıdır. Başka bir deyişle, oyun çok kötü olsa bile alkış alır. Grup Baskısı. 3. Reich zamanında bu uygulandı.

(Kısa bir süre düşünüyor)

Tiyatronun gerçekten ne olduğunu görmek ister misiniz?

(Seyircinin suskunluğunu bekler) x3.

Hihi, tabi ki şimdi alkış yok, onun yerine şaşkınlık ve suskunluk.Teşekkür ederim. Metinde de zaten bu şekilde

yazıyor.Bu sadece seyircinin istenilen şekilde yönlendirilebileceğinin deneyiydi. Provokasyon her zaman işe yarar ve eğlencelidir. Özellikle de sahnedeysen.

(Oyuncu rahatlayarak güler)

Bir kaçınızın da buna tebessüm edeceği bu metinde yazıyor. Gördüğünüz gibi tiyatro halkı manipüle edebilir, tatmin edici bir provokasyon ve seyirciyi kandırma aracıdır. Seyirci, mideniz bu kadar mı hassas ya da gerçeği hazmedemiyor musunuz? Bunun böyle olması benim elimde olan bir durum değil. Neden tiyatroyu düşündüğümde, 3 tane bile oyunlarını severek izlediğim modern tiyatro yazarı aklıma gelmiyor? Neden bir tane bile gelmiyor? Özür dilerim, modern derken kim 3 tane yaşayan tiyatro yazarı tanıyor? Ve bu çürümüş yazarların, çürümüş eserleri sahnelense bile her eser boktan, kanlandırılmış, spermelenmiş, üzerine işenmiş ve sikilmiş. Affedersiniz, benim konuşma tarzım böyle ama bunlar gerçekler. Her şey bu zamanda, bugünde gerçekleşiyor. Shakespeare bile... Nora, Ibsen'dekinin aksine kocasını vuruyor iyi ki de yapıyor, Wotan evrak çantasıyla dolaşiyor, Figaro kuaför değil, borsada yatırım yapıyor. Ah o zaman Mozart hala var mı? Who cares *(Kimin umrunda)*? Romeo gey ve herkes çıplak ve herkes sikişiyor. Eskiden bunlar yasaktı ama hayat böyle. Traviata herşeyini gösteren bir orospu, yaşlı Kral Lear şimdi genç bir kadın. Faust şeytan, Othello boks ringinde, sihirli flüt sirkte, Hamlet düşün altında. İşte bu sanat.Bu modern tiyatro.Hayır, postmodern tiyatro. Hayır, post-dram edilmiş tiyatro ya da post görülmesi gereken tiyatro! İçeri girin, dışarıçıkın. Come in and find out. Who cares *(Kimin umrunda)*?

Sonuç olarak l'art pour l'art ideali gerçekleştiriliyor. Ama sonunda oyuncular boş bir salona oynuyorlar. Bunun için de

bir isim bulunur; Tiyatro Nihilita ya da post izleyici tiyatrosu. Hokus pokus ve yine sanat ve tiyatro dünyası mutlu olur.

Bizde buna tesisatçılar boktan para çıkarmak (*yapmak*) derler. Bu öğretilen sanattan daha iyi değil. Bizim verdiğimiz örneğe “Merda D’Artista” denir. Ya da almancada Scheiße in Dosen yani kavanoz dolusu bok. Sanatçı Piero Monzoni 90 kavanozun herbirini 30 gram kendi bokuyla doldurmuş ve bu kavanozları numaralandırıp altın ağırlık birimiyle satmış. Bu hikayenin en güzel bölümüydü. Şimdi ise can sıkıcı bölümü geliyor. Bazı kavanozlar metan gazının etkisiyle zaman aşımına uğrayıp patlamışlar. Bir düşünün, bir kavanoz bok aldınız ve bu bok patlıyor. Diyelim ki, büyük büyük babanız bir depo dolusu bok konservesi hazırlamış, ve mirasında görüyorsunuz ki bütün parasını boka yatırmış. “Ne boktan bir olay”. „Ach du Scheiße. Fazlasıyla boktan”. Boktan da bahsettiğimize göre sidiğe geri dönebiliriz. İşte bu modern tiyatro ve siz de biliyorsunuz ki söylenecek hiçbirşey olmasa bile her zaman kaka ve çiş yapabilirsiniz. Ya da işeyebilirsiniz. Çişiniz geldi mi? Benim bununla ilgili bir problemim yok.Sahnedeki potu görüyor musunuz? Eğer ben işemek istersem bu pota işeyeceğim. Bu da “Opus Pisivarium”. İşte modern böyle buluşuyor. Ahem... Türk Dil Kurumu gibi olanlar için zamanımıza uygun tiyatro. Sahnede bulunan her aksesuarın bir önemi var. Her şey gereğince kullanılır. Hatta sahnede görmedikleriniz de bir anlam içerir. Öte beri yok. Dominatriksin yaptığı gibi. Onun duvarında beş değişik kırbaç seçenekleri asılıdır. Yatağında çok değişik aletler vardır ve bununla işkence başlayabilir. Burası bir tiyatro bir masa, bir sandalye, bir pot. Sadece buradaki işkence daha üstü kapalı. Şimdi size bu masanın ne işe yaradığını göstereceğim.Görüyor musunuz (*Oyuncu sahneyi dolaşır*), trip-trap-trip-trap.

Bu masanın tek işlevi yer kaplaması.

Trip-trap-trip-trap. Timing önemli. Trip-trap.

(masanın önünde durur.)

Size bir numara. Hokus pokus.

(Masanın üstüne çıkar.)

Bu aramızdaki eleştirmenler (*Oyuncu Adı*) 'nın sahneyi doğru kullandığına hem fikir olacaklar. Pota geri dönelim. Daha önce bahsettiğim gibi, çişim geldiğinde buna işeyeceğim. Buna performans sanatı deniliyor. Başka yerlerde insanlar bunun için çok para ödüyorlar. Sadece sesini duymak ve kokusunu almak için. Burada herşey dahil. Pamuk şeker gibi. Ayrıca ben bayılıyorum buna, kamuya açık alanlarda işemeye. Punk-Rock. Dresden'da bunun yüzünden bir keresinde ceza almıştım ve neden? Bunun için size Punk-Rock sözlüğünden kısa bir bölüm.

Düzen İhlali:

(Oyuncu boşluğa bakar)

17. Maddenin 1. Fıkrasına göre düzen ihlali, Saksonya eyaletinin polis kanununa göre: 2. Maddenin 3. Fıkrasının A'dan D'ye kadar olan bölümlerine göre halka açık yerlerde uyulursa, çadır kurulursa, dilenilirse, idrar yapılırsa, gürültü yapılırsa düzen ihlali meydana gelir.

Oh evet, kötü kız idari suç işledi. Sürekli kadının önüne çıkmaktan artık bunalmaya başlamıştım. Bunun için sebeplerim var. Ben teşhirciyim. Bu da zaten oyuncu olmakla eşdeğer ama bunun için ceza parası ödemeye de gerek yok. Ben sahneye çıktığım için bana para ödenmesi taraftarıyım. Bugün buraya işeyeceğim, yarın bütün dünyaya. Şükürler olsun ki, Paris, Tokyo, Braunschweig ve Tübingendeki yüksek

okullarda performans sanatı için profesörler var. Ekonomik düşünmek lazım, benim gibi yani. Profilinizi güzelleştirin. Herşeyi daha pozitif yorumlayın. Benim biyografimde hiç boşluk yok. Sadece oryantasyon aşaması mevcut. Bu yüzden bir süre sokak yaşamını öğrenmek için dışarılarda yaşadım. Hayır, ben alkolik değilim sadece sosyal hayatım için birşeyler yapıyorum. Evet, kamarota oral seks yaptım ama boşalmadı. Siz de benim gibi yapın. Hayır, siz bu oyunu izlemek için çok para ödemediniz çünkü beni izlemek paha biçilemez. Hayır, sandalyeler rahatsız değil sadece oyuna konsantre olmanızı kolaylaştırıyor. Hayır bu dekor ucuz değil, yorum serbestliği sunuyor. Hayır, bu oyun seyirci için uygunsuz değil, tiyatronun kendini yansıtırma performansını gösteriyor. Hayır, ben yeteneksiz bir oyuncu değilim. Ben yeteneksiz oyuncularını erdemli ve müthiş oynuyorum. Böylelikle benim neden tiyatrodan nefret ettiğime dönmüş olduk.

Eskiden tiyatroyu seviyordum. O zamanlar 6 yaşındaydım. Ve Noelde Oz Büyücüsü'nü izledim. Tiyatro biletim McDonalds'ın bir promosyonuydu. Bu fast-food şirketi, hani büyük sarı "M" harfi olan. Ne kadar tuhaf gelse de bu böyle. Kültürlü bir aileden gelmiyorum ben. Annemden geliyorum. Annemin hayatı boyunca okuyup yuttuğu tek kitap "CookBook" yani yemek kitabı. Babam gerçek hayatı tercih edip her akşam birahane tiyatrosu ve sonrasında annemin "Aftershow" performansını izlerdi. Küçükler için müzik ve bale kursu olduğunu çok çok sonradan öğrendim. Her halükarda eskiden "büyük M" çocuklara tiyatro bileti hediye ederdi! Ve bir tanesi de bana düştü. Böylelikle ilk tiyatroma gitmiş oldum. Büyük kapılar, devasa bir salon, yükseklik korkusu yaratacak loca ve önünde bir sahne. Canlı bir oyun. Bunu daha önce sadece televizyonda izlemiştim. Dev kırmızı

perde açıldı ve Dorothy kırmızı ayakkabılarıyla sahnede idi. Sahnedeki domuzlar gerçektir ve daha önce hiç gerçek domuz görmemiştim. Onlar - DOMUZ SESİ - çıkarıyorlardı. Hihi. Çok güzeldi. Sonrasında fırtına koptu, Dorothy'nin yatağı havalandırılmaya başladı ve ... Dorothy yatağın içindeydi. Bu benim için bir oyun değildi. Bu gerçek bir fırtınaydı. Ve Dorothy şarkı söylemeye başladı ya da daha mı önceydi? Üzerinden çok zaman geçti. Size bu şarkıyı ben de söyleyeyim, ne de olsa çok para ödediniz.

Somewhere over the rainbow
Way up high
Sentimentale Stimmung! Party! Rock'n Roll!
There's a land that I heard of
Once in a lullaby
Somewhere over the rainbow
Skies are blue
Blue blue blüht der Enzian
And the dreams that you dare to dream
Really do come true
(Kısa bir mole ve seyirciye bakar)

Normalde burada alkışlanır.

(Alkış keser.)

Bu cümleden sonra seyirci kesinlikle alkışlar. Benim için her şey gerçek ve gerçek dışıydı. Adeta bir masal gibi. Kansas'lı küçük kız (*Oyuncu Adı*) Munchkinland ziyaret ediyor, tiyatro gibi görünen yerde. Sıradışı bir şeyler olduğunu

hissediyordum. Bundan öncesinde bildiğim tek tiyatro sarhoş babamın her gece 4.30 da eve gelmesi ve annemin her seferinde yaptığı gösteriydi. Ve de Peter Lustig' in televizyondaki tiyatrosu, 'ArıMaya' veöğleden sonraki eğlenceli evlenme programları. 90 dakika boyunca başka bir dünyadaydım. Şimdiye kadarki dünyam burada sona eriyor. Artık tek bire seçenek vardı: kırmızı ayakkabılarımı giyip tiyatroya gitmek... En iyisi de çok çok uzaklara, evden çok uzağa, ebeveynlerin olmadığı bir yere. Öyle bir yer ki gökkuşağıkadar uzak hatta çok daha uzak. Başka gezegenlerden insanlarla, başka gezegenden dediğim yarım gün boyunca sarhoş bir şekilde koltukta uzanıp televizyon izlemeyen insanlarla olmak isterdim. Alkışın olduğu yerde.Mutlu insanların olduğu yerde.Evet ben buna inanırdım. Amin tiyatro, Halleluyah! Amin.

Tiyatro benim için ölümsüzdü.Tiyatro çocukluğumu cebime sıkıştırıp kaçarak hayatım boyunca oynamaya devam edebileceğim neşeli bir korunaktı. Din insanlar için her zaman bir korunak olmuştur. İşte tiyatro da benim dinim. Tiyatroya her gittiğimde ibadet etmiş olurum kendimce. Benim hayatımı Oz Büyücüsü mahvetti, çünkü o gün tiyatroyu bana sevdiren kendisinden başkası değildir. Tiyatro dünyasının ne kadar yalancı, kendini beğenmiş, entrikacı ve pis olduğunu o zamanlar tahmin edebilseydim, kuaför veya fritözden başka bir şey olmazdım. Ya da işsiz, obez bir televizyon izleyicisi olmaktan öteye gitmezdim. Her şey şu anda içinde bulunduğum maskaralıktan daha iyidir. Evet, dediğim gibi, tiyatro maskaralık ve osuruktur. Opps, gerçekten tiyatrodan nefret ediyorum. Kulaklarınızın arasında ve burnunuzun arkasında bulunan düşünme organınızda iki soru oluşmuş olmalı. Neden bu tatlı, şirin ve sevgi dolu genç kadın tiyatrodan bu kadar tiksinebilir? Cevap

vermem gerekirse, bu tiyatroyu tanıyınca çok da zor olmuyor. Her şeyini biliyorum bir şeyi hariç. Henüz çok içmiş sayılmam, ama gene de kafam oldukça karışık. AA, şimdi hatırladım. Benim bir idolüm var: Harald Juhnke. Asıl şimdi biliyorum nerden başlamam gerektiğini. Geçen hafta bir konsevatuara oyuncu seçme sınavına gittim. Konsevatuarlardan da nefret ediyorum. Oradakiler iki çeşitten ibarettir: Oynabilenler ve oynayamayanlar. Kim oynayabiliyorsa konservatuarlara ihtiyacı yoktur. Kim oynayamıyorsa ona hiç bir faydası yoktur. Bu denklemi çözebilmek için dört işleme bile gerek yok. Ama malesef bir diplomanız olmadan bir yerlere gelebilmeniz neredeyse imkansız. Konservatuarlarda nefes, konuşma ve oyunculuk tekniğini öğrenmekten ileri gidemezsiniz. Ama zaten her insanın çocukluğunda bunları öğrenmiş olması gerekir. Biliyorum ki bazılarınız 3 cümleyi dahi doğru tonlayamayacak. Aslında bakarsanız 3 pazarda biraz yeteneği olan bir insanı harika bir oyuncu yapmak o kadar zor değil. Konsevatuarlara geri dönücek olursak, iki yıldır başvuruyorum. Her ay en az bir seçmeye katılıyorum. Orta derecede bir diploma alabilmek uğruna. İnsanları oyuncu olduğuma inandıracak bir kağıt parçası için. Ama ben zaten bir oyuncuyum. Isıtılmamış koridorlardaki, rahatsız sandalyelerde saatlerce oturuyorum. Pardon kudretin serin avlusunda, rahatlığı ölçülü olan sandalyelerde oturuyorum. Avlu soğuk olmalı ki bunalmayayım, ölçülü olmalı ki konsantire olabileyim. Oturuyorum ki yıllar süren çalışmalarımı, mükemmel oynamak zorunda olduğum 10 dakikaya sığdırabilmek için. 10 dakikalık kadın tradımı oynadıktan sonra -ki çoğu kez klasik dram istenir- odadan çıkmam gerekir. Kapalı kapılar arkasında hocalar yeterince klasik olmadığında hem fikilerdir. Bunun üzerine iyi formüle

edilmiş ret cevabımı alabilmek için içeri çağırılıyorum. Pazartesi günlerinizi harcamak için fena bir hobi sayılmaz. Hem böylece Almanya' yı keşfetme şansını da ayaklarınızın altına serilmiş bulursunuz. Trende çok zaman geçersen de, Almanya' nın her yerinden gelen marjinal 'Crem de la Crem' insanlarla koridorlarda karşılaşmana değer. Kendileriyle oturur, konuşur, güler ve dedikodu yaparsın. Bu koridorlarda geceyi birlikte geçirebileceğin biriyle karşılaşmamak neredeyse imkansız. Oyuncu olmanın en güzel yanı ise budur zaten: sevişebilecek insan tipi çoktur etrafında. Bana sorarsanız en iyi, oyuncular sevişir. Sahnede Latin Aşığı oynabilen yatağında da yapabilir. Şimdilik bu konu birazcık bekleseyi olur.

Seçmelerin harika yanlarından bir başkası ise, orta dereceli oyuncular ile şahsen tanışabilmek.İşte konsevuardaki hocalar sahnede başarılı olmayanlardır. Sanat okulundaki sanat profesörleri gibi. Hepsi en iyi zamanlarını başarısız geçirmişşanssız varlıklar. Bu yüzden en yaşadığım en zavallı histir: kötü oyuncuların karşısında ret cevabı almak. Hayır kötü olduğum için değil, onların kafasındaki orta dereceli oyuncu profiline uymadığım ve hiçbir zaman orta derecede hoca olup koltuklarında oturamayacağım için.

Benim hayatım Punk Rock'tan ibaret. Kışkırtmayı sevirum. Ama ben de sosyatik oyuncular gibi Romeo' nun Julia' sını oynayabilirim.

(Sandalyeye gider ve Sangria şişesini bacaklarının arasına alır.)

Şimdi bu benim modern Romeom. Hayal edin.

“Bu da ne? Canım sevgilim avucunda bir şişe! Demek ki, zehirden sevgilinin bu vakitsiz ölümü. Cimri! Hepsini içmiş;

bir damla bile bırakmadın demek kavuşabilmem için sana? Öyleyse dudaklarından öperim, orada bir parça zehir kalmıştır belki; bir zamanlar hayat veren dudakların, bu kez son versin hayatıma. *(Sandalyeyi öper.)* Sıcacıkmiş dudakların hala. Gelen var! Elimi çabuk tutmalıyım.Ey hızır gibi yetişen hançer! *(Bir yudum sangria içer.)* Senin kının burası. Orada paslan, ben de öleyim."

Hala benim kötü oynadığımı iddia edebilir misiniz?

(Seyirciye doğru yönelir ve ilk sırada duran bir erkek seyircinin önünde durur.)

Naber tatlım?

(Onun cebine bir kartvizit koyar.)

Seninle yarın akşam küçük bir oyun için bende buluşalım mı? Ben sana ne istersen oynarım. Küçük bir oropuyu da oynarım, şirin liseli kızı da. Hatta bütün gizli isteklerini yaşayabileceğin tek kişi de ben olabilirim. İki delikli sprenm delisi kısrağın seni uçurabileceğinden eminim.

Görüyor musunuz nasıl da kıpkırmızı oldu? Bu her zaman işe yarar. Bir kadın oyuncu, bir erkek için her zaman fantazilerinin objesidir. Ben birisi ile tanıştıktan 3 cümle ne yapıp yapamayacağını anlarım. Gecedен kalmanın mutluluğunda olduğun bir sabah, bir kafeye gidip 'bir sandiviç, bir kahve, bir kalaşnikof lütfen?'

Ne mi oldu? Hiçbir şey. Şimdi doğaçlamamız gerek. Satıcının anlamamış bakışlarına karşılık verin. Bir oyuncunun temelde öğrendiği şeydir doğaçlama. Ne saçma roller oynanıyor.

"Bir sandiviç lütfen?"

"90 Cent."

"Buyrun"

"Teşekkürler, başka bir arzunuz?"

"Hayır, bu kadarlık yeter."

"İyi günler"

"Size de"

Kötü bir oyun kötü roller saçma bir text ve her gün tekrarlanıyor. Bugün aslında düdü. Bu yüzden buraya sadece sandiviç satanlarla alanlar gelir. Yazarlar tarafından sanat yapma yolunda kandırılıp kavanozda bok satmaktan ileri gidilmiyor. Çok zavallı bir oyun. Şu an hiddetli bir biçimde konuşuyorum. Hiç bir şeyi değiştirmese de.

(Sangria'dan bir yudum içer)

Aslında herkes kendi beynini boynuzluyor.

Biliyor musunuz, şu an burda durmamın tek sebebi sizlere acıyor olmam. Aslında insanları severim.Ama tiyatroya geldiklerinde birdenbire bana yabancılaşıyorlar.Sanki salona adımlarını atmadan beyinlerini vestiyere teslim ediyorlar.

"Bir ceket ve bir beyin.Ama lütfen çok iyi bakın."

"Buyrun biletiniz Numara 243"

243 gibi bir numarayı küçük bir beyinle akılda tutmak çok zor değil. Asıl sorun bileti kaybetmek. Ah işte bu hiç de iyi olmaz. Biletlesiz falan.Ve şimdi deli gibi yerine otur. Susmak. İzlemek. Sakın ha, öksürmek yok. Konuşmak mı, asla! Sahneye ağzın açık bakmalısın, pür dikkat. Sahnede ne olup bittiğini anlıyormuşcasına, zekiymişcesine... İyi bir takım elbise giyinmek. İşemeyi ise kesinlikle düşünmemek. Önündekinin kafasına sıkmak mı, hele kulağınıçekmek? Neden bu kadar uzun ki bu herif? Yanımdaki de altına yapmış olmalı.

(Kötü kokunca yapılan hareket.)

Kötü oyunculuk, daha da kötü bir eser. Eve gitmek istiyorum. Ah keşke evde kalsaydım! Koltuk, cips, DVD, bira, koltukta sex, bira, uyumak, DVD, bira ve asla tiyatroya gitmemek.Oyun bitti.Numarayı ver ceketi al. Uyarıcı-Tepki Modeli. Muz kazanan maymun modeli.

(Oyuncu göğsüne vurarak maymun sesi çıkarır.)

Hihi iki çeşit insan vardır tiyatroya yakışan ve yakışmayan. Benim canım annem yakışmayanlardan.Annem her gün Penny'nin kasasında oturupönüne gelen gıdaları bir vestiyer edası ile eline alıp barkot okuyucu ile okutuyor. Boktan bir iş. Şaşmamalı. Sendikasız. Annem tabi ki de bu kadar boktan bir işten aldığı boktan parayı boktan bir tiyatro biletine harcıyor olmak değil mi? Sonunda kandırılmış hissedeceği boktan bir oyuna. Sırf yönetmenin gey olarak oynattığı Faust'u, sahnede çırılçıplak koştururken görebilmek için. Otuz Euro demek, bir süpermarkette altı saat çalışmak demek. Dahası da var. Annem perde arasında fark ediyor ki, buradaki sosyete beyaz şarap içenlerden de kilolu. Sosyetikliğinden ödün vermeyeceği tiyatro giysisi nerede? Yıllarca birayı beyaz şaraba tercih eden kendisi değil miydi? Beyaz şarabı seçecekse de, sosyatik olmasını sağlayacak lugatı nerden bulacak? Ve hepiniz ona yanlış yerde olduğunu hissettireceksiniz. Aslında benim annemin ödediği vergiler sizin küstahlığınızın bedeli. Bir opera seyircisinin sadece ayakkabısı, annemin en lüks elbisesinden pahalı.

Çalışarak kazandığı 30Euro'u, kılını bile kıpırdatmadan, sadece yardım alarak 3'e katlayabileceğini bir türlü anlatamadım kendisine. Bu durum beni ne kadar üzüyor anlatamam, tiyatro melankolisi.

(Sangria' dan bir yudum alır.)

Babama sorarsanız oyun dediğiniz kukla tiyatrosundan ibaret. Her seferinde şunu söylemekten de çekinmez: *(oyuncu adı)*, illa ki bu kukla tiyatrosunda yer alacağım diyorsan, sakın ha okul masraflarını karşılayacağımı aklından bile geçirme. Bu sadece salaklık olur. Belki de haklıdır. Konservatuar için yıllık 3000 Euro vermektense, 6000 bira almak çok daha akıllıca olur. Bu neredeyse günlük 20 biradır. Gerçi bu kadarını babam bile içemez. Benim de çocuklarım olsa ben de babamdan farklısını yapmazdım. Kendi ayaklarının üzerinde durabilmek için çok fazla imkan var.

Bunu da her oyuncu bilir. Bir oyuncuyla şahsen tanışmak isterseniz, bir taksi çevirmeniz yeterli. Her oyuncunun bir ek işi vardır, hımm iki mi desem? Oyuncu arkadaşım Tina' nın 3ek işi var. Biri birahane, diğeri de kulüp olmak üzere iki yerde barmen, yetmezmiş gibi bir de öğretmen; özel ders öğretmeni. Ben yabancı bir branşta çalışmak istemezdim bu yüzden kendime başka bir ek iş buldum. Domina olarak çalışıyorum.

(Bir yudum Sangria içer.)

Evet, domina olarak bu da bir meslek. Sırasıyla, ilk önce rolünü, sonra dominant olmayı son olarak da yaralamadan acı çektirmeyi. Saatlik ücreti ise, devlet oyuncularının kazandığından % 90 daha fazla.

(Bir yudum Sangria içer.)

Evet, bana Miss Anthrop diyebilirsiniz. Ha, sadece Miss de olur. Belki de bu işle ilgili bir oyun sahnelerim: Miss ve Onun Piçi. Bu arada bu iş dürüst bir iş, berbat ama dürüst. Seks yok, sadece işkence ve aşağılama. Bir saatinin karşılığı 100 Euro. İşemek ve Footjob da ekstralara giriyor. İnsan bir kere dominalık yaptığında, tiyatro seyircisini daha iyi anlıyor.

(Pantomin bir hareketle kırbaç vurur, sesi kendi çıkarır.)

Bu arada en az iki beyendi beni tanıdı. Kormayın, ben ağzı sıkı biriyim. Eğer güzel alkışlarsınız. İlk buluşmamızda fazladan dayak yiyebilme fırsatına kavuşabilirsiniz.

Ben erkeklere hükmeden bir kraliçeyim.

Ben elleri bağlanmış oğullarımla ilgilenen bir anneyim.

Ben elleri silahlı kadın savaşçuyum.

Ben satın alınabilecek bir orospuyum.

Ben çok iyi para kazanan bir kapitalistim.

Aslında ben bütün rolleri birleştirebilen modern bir kadınıam.

Gördüğünüz gibi ben iyi bir oyuncuyum. Konservatuardaki arkadaşlarından çok daha fazla kazanan iyi bir oyuncu. Kendi ayaklarında durabilen çok daha iyi bir oyuncu.

Eğer siz de yardımlarınızı esirgemezseniz, www.nokta.miss.alt.tire.anthrop.nokta.com' dan randevu ayarlayabilirsiniz.

(Pantomin hareketle kırbaç vurur ve sesini çıkarır.)

Siz beni Xing' de de bulabilirsiniz.

Ek işimden dolayı elde ettiğim gelirim yüksek olması da en çok sizin işinize yarıyor. Böylelikle tiyatrodan daha fazla para kazanmak için size yalakalık yapma derdine düşmüyorum. Yani sizinle açık konuşabilirim, konuşuyorum da. Tiyatronun zamanı çoktan bitti. İçten içe bunu kabullenemeseniz de siz de biliyorsunuz ki tiyatro artık out. Shakespeare filmlerini bir düşünün, böylesine mükemmel kalite hiçbir sahnede söz konusu olamaz. Daha iyi görsel, harika oturan kostüm, doğru perspektif, oyunculuklar ve mizansen. Neden tüm dünya Leonardo di Caprio' yu Romeo

olarak görmek için sinema sektörüne milyonlar döker ki? Çünkü bu mizansen tiyatro mizansenini değil, nereden bakılsa bine katlar. Modern ama kusursuz. Hatta çok daha uygun bir fiyata. Sinemalar dolup taşıyor. DVD kiralamalar da farksız. Peki biz neden her akşam boş sandalyelere oynuyoruz? Çünkü biz biricik seyircilerimize aynı kaliteyi sağlayamıyoruz. Eski tüfekler başka düşünebilir, bunu sorgulamıyorum bile. Peki, siz gerçekten bugünkü tiyatronun yüzyıllar sonra da var olacağına inanıyor musunuz? Tabii, eğer ödenekler verilirse her şey hayatta kalabilir. Hatta Musikantenstadl bile. Siz olsanız nasıl hissederdiniz, orta derecede bir mizansen ile orta derecede bir oyunu büyük ödenekler vererek izlerken? Ve orta derecede bir işçi nasıl hisseder, kendini beğenmiş yazarların kendileri kadar mükemmel olmayan orta dereceli oyunlarını, orta dereceli oyuncularla izlerken? Böylesine boktan bir durumda boktan hissetmemek mümkün mü? En çok da nasıl saçmıyoruz biliyor musunuz? Tiyatro yazarlığında ustalaşmış Bertolt Brecht' in oyunlarını sahnelemeye çalışırken. Bu oyunlarımızı izleyen zar zor kazandıkları parayı, kendileri için yazılmış tiyatrolara bayan, emekçi işçiler ve bilet alarak dünyaya büyük iyilik yaptığını düşünen zenginler kullanılıyor. Ama her ikisi de seyirci koltuğuna oturarak Brecht' in amacını hiç sayıyorlar. Mide bulandırıcı. Bu sefer sadece kusmuk, performans sanatı değil. Buna dayanmak için çok Sangria içmek gerek. Bu kadarını ben bile içemem. Brecht' i bütün ödenekli sahnelerden yasaklamalı. Ya da gişelerde güvenlikler bulunsun ki içeriye kendileri gibi olan emekçi işçilerden başkalarını almasınlar. Yani Brecht oynanırken. Yoksa banka müdürleri, pardon banka Brecht' ler bu oyunu izleyerek Brecht' i amacından saptırıyor. Bütün bu pislik nereden geliyor?

Şimdi politik teori geliyor. Bu çok daha eğlenceli: Vilfredo Pareto'dan bu konu ile ilgili tavsiye alıyorlar. Peki Bay Vilfredo ne diyor? Çok para kazanmak istiyorsan, her insanı birazcık kullan. Ben şimdi 100 Euro çalsam siz hemen polise giderdiniz ve şikayetçi olurdunuz. Ama ben her birinizden sadece 10 Cent çalsam bunun için kimse polise gitmez. Ödenekler de böyle yapılıyor. Herke o kadar az ödüyor ki kimse bundan rahatsızlık duymuyor. Sonuç: Sanat ve tiyatro dünyası sonu gelmeyen ödenekler olarak post-kokainleşmiş sanat sosyetesinin, post-dram edilmiş kukla tiyatrosuna el değmemiş şekilde devam edebilir. That's the way bunny runs.

Yarasa' yı, Şen Dul' u, Lüksemburg Kontu'nu izleyen her bir seyircinin oturduğu her bir koltuğa ödenek verilir. Yani sandalye başı 100 Euro. Bunun yerine işçi ailelerinin çocuklarına komple klasik edition serisi "Zaman" 20 kitap artı CD alınabilir. Ya da yaşlılar bakım evine komple Operetten-Edition serisi alınabilir veya geto çocuklarına "Miles Davis" serisi alınabilir. Sandalye başına 100 Euro. 100 Euro ki kodoman ve sosyete emeklilerini, Yarasa' yı Batman kostümüyle, beyaz Ross' ü Swinger' le değiştirerek ya da Förster Christel' ı postmodern transseksüel olarak sahneleyip şok etmek için. Benim annem bu pislği ödüyor. Yani ödediği vergilerle. Anavatanımın boktan demokrasisi bu: azınlığın kararını çoğunluk öder. Ülkenin bütün zengin hakimleri vedüşünürleri annemin tiyatrosunu ödemek zorunda kalsa "Komiser Rex" müzikal olurdu. Şarkı söyleyen köpek katillerin peşinde. "Hav hav seni yakaladım." Bunula da kalmaz. Operet Hakim Barbara Salesch' teki katil şarkı söylerek kendini aklamaya çalışır." Masumum. Ben masumum. Bu orospuyla mı? Hayır onunla asla akraba olamam. (kovayla yere vuru) "Sessizlik"

Bir de trigoli yapacak olursak. "Kadın hapishanesinin parmaklıkları ardında bir adam" Böyle olsa herkes karşı çıkmaz mı? Oysa ki yeterince paraya sahip zenginler çok da güzel yardım edebilirler annemin tiyatrolarına. Herkes biliyor ki, tiyatro biletleri usulüne uygun fiyatlandırılmış olsa boş sandelyelerle konuşuyor olurum. Sorun değil, ben size bu konuşmayı bedavaya yapabilirim. Paramı nasıl kazandığımı biliyorsunuz. Benim size anlatmak istediğim keyifli bir sigara içme uzunluğunda. *(Bir sigara yakar.)* Aslında buradaki her şey dolandırıcılık. Politikacı, iktidar bağımlıları halktan ödenek alsın ki, sosyete sanat kibirlileri mutlu olsun. Her şeyin amacı bu.

Kokain burunlu dramaturglar uyuşturucu rüyalarını sahneye yansıtarak hem oyuncularını hem de seyircileri kandırıyorlar.

Zırvalayan eleştirmenler de, gazetede ki köşe yazılarının birbirinden boş cümleleri ile seyirci ve okurları kandırıyorlar.

Histriyonik oyuncular da bu saçmalığı oynayarak seyirciyi kandırıyorlar.

Aptal seyirciler de bu saçmalığa izin verdikleri için tiyatroyu kandırıyorlar.

Bütününe bakılırsa trajedi-komik bir olay.

(Sigarasını kovada söndürür.)

Tiyatro dünyası dolandırıcılarla doludur. Bütün tiyatro dünyası mı? Hayır, görünürde önemsiz biri buna karşı koyuyor. Bu da vestiyerdeki kadın Szimpowski. O sizin ceketinizi alıyor. Daima gülümseyerek ceketinize dikkat edeceğinize söz verir ve sözünü hep tutar. Bu işi küçük bir maaş karşılığında yapsa bile o her zaman sözünü tutar.

Teşekkürler Frau Szimpowski. Ek işim sayesinde bağımsızım ve ne istiyorsam onu oynuyorum. O yüzden inanın ki bu tiyatro bana kadrolu iş vermek istese vestiyerliği seçerdim. Sadece vestiyerlik. Geride kalan tüm yalan dolan benden uzak dursun.

"Ceketiniz."

"Bu da numaranız."

"Size iyi eğlenceler diliyorum, Elfriede Jelinek ile."

Ve bitmek bilmeyen tekrarlar. Şimdi bir tane daha geliyor. Deneyimlerimden yola çıkarak tüm seyircilerin aptal olduklarını düşünüyorum. Bu yüzden benim için tekrarlamak önemli. Ya da belki de benim yazarımın fikirleri bunlardan ibaret. Bu şaşılacak bir iş değil, çünkü diğerleri de farksız. Tiyatro dolandırıcılığını aptalcıklar için tekrarlayalım. Seyirciler vergi ödeyen işçileri, yönetmenler oyuncular, eleştirmenler duygularımı, oyuncular seyircileri kandırıyor. Evet gerçekten de siz kandırılıyorsunuz. Tekrara düşen bir oyuna giriş parası ödediniz.

Şimdi size bir numara ama önce Sangria içmeliyim ki gerilim artsın.

(Sangria içer.)

Biliyor musunuz numaracıları sevmem.

(Sangria içer.)

Dikkat, şimdi bir karton geliyor. Hayır, kova geliyor.

(Kovayı alır ve üstüne oturur.)

Şimdi numara. Seyircinin içinde oyuncu oturuyor mu? Hahaha. Anlamadınız.

Bir daha. Seyircinin içinde bir oyuncu oturuyor. Şimdi anladınız mı? Ya da seyircinin içinde bir oyuncuyu otururken

gördünüz mü? Burda seyircinin içinde oturan bir oyuncu var mı?

(Eğer biri el kaldırırsa: Boş zamanda amatörlük yapan oyuncularını saymıyorum.)

O zaman başka bir soru: kendi ekmeğini yemeyen fırıncıdan ekmeğinizi alır mısınız? Ya da hiç ekmeğinizi yemeyen. İşte bu yüzden oyunculardan nefret ediyorum. Kendi işlerini önemsemeyenler ama alkış bağımlıdır. Oyuncu ne demek. En iyi tanımını teşhis ve istatistiksel akıl dengesizliği el kitabında bulabilirsiniz. Bir oyuncunun karakteri fazlasıyla derin his ve daha da fazla ilgi arayışından oluşur. Bu özellik ergenlik dönemiyle başlar ve değişik durumlarda kendini gösterir. Bu değişik durumsa şimdi açıklayacağım beş kriterle kendini gösterir:

Bir oyuncu gerek oyun gerekse hayat her yerde ilgi odağı olmadığında dünya başına yıkılmış hisseder,

İnsanlarla iletişimi seksüel ve provakant hareketler üzerine kuruludur,

Çok hızlı değişim gösteren yüzeyler duygularla yaşar,

İlgi odağı olmak için dış görünüşünü düzenli olarak kullanır,

Duygularını en uç noktalarda ifade eder.

Bu bir oyuncunun ve histrionik kişilik bozukluğunun tanımıdır. Buna eskiden histeri denirdi. Şimdi ise kimseciklerin keyfi bozulmasını diye histrionik kişilik bozukluğu denir. Böylelikle sahnenin eş anlamlısı da akıl hastanesi olur. Ancak akıl hastanesinde kişilik bozukluğu tedavi edilir, sahnede ise sadece yaşanır. Peki hangisi daha kötü? Kişilik bozukluğunu halka mal etmek mi, yoksa giriş parası ödeyerek yardım etmek mi? Yani tiyatro sahnesine

mutantların panayırı demek yanlış olmaz. İki kafalı hayvanlar, büyümüş cüceler ve dev adamlarla dolu bir panayır. Aradaki tek fark mutanlar fiziksel aşırılık gösterirken, oyuncuların zihinsel eksikliklerini sunmasıdır. Sosyoloji için de bu durum anlattığımdan farklı değil. Onlar da bu durumu iki yolla açıklar. Bazı araştırmacılara göre, oyuncuların sosyalleşme evresi bitmemiş bireyler olduğu ve kişisel gelişimi de kendine stable bir konsept oluşturmamış bunun yerine dinamik kişisel yapısını korumuştur. Geri kalan araştırmacılar ise, oyuncuları aşırı sosyalleşmiş prototip insanlar olarak görür. Günümüzde istenilen kendilerine ve içgüdülerine olan hakimiyetlerini o kadar benimsemişler ki kendi duygu ve düşüncelerini istedikleri gibi kullanabiliyorlar. Bu bakış açısıyla bazı yazarlar oyuncuları ucu açık yabancılaşmış insan modeli olarak görürler.

Benim için oyuncuların fazla veya az sosyalleşmiş oyuncular olmaları pek önemli değil.

Çünkü ben terapistme göre üstün zekamdan kaynaklanan bir borderline hastasıyım. Bu dünya için çok fazla zekiyim. Normal iş hayatı için çok fazla akıllı. Bir mali müşavir için çok fazla yaratıcı. Ailem için çok fazla sosyalim. Zekiyim ki rolleri sadece oynuyorum, yazmaktansa. Kim benim gibi üstünse sahneye çıkarak seyircilere yukardan bakabilir. Diğer borderline hastalarından farklı olarak ben kendimi façalamıyorum. Başkalarını kesmek daha çok ilgimi çekiyor. Jilettense sözcükler tercihim. Bu bana daha zevkli geliyor, hem de daha zararsız yani kendi açımdan. Benim de az da olsa dikkat bozukluğum var. İnsan kendi hastalığını her zaman korumalı ve beslemeli. Yoksa bir zaman sonra kendini iyileşmiş zannedersin. Dikkat bozukluğuna gelmişken. Aramızda tuvalete koşmak isteyen var mı? Benim sidik

kesem doldu dolacak ama zaten benim potum burada, uzakta değil.

Bu arada hastalık demişken alkolizm de beslenmelidir yoksa kurur. Bu yüzden ben bir yudum Sangria içeyim. Sangria la la la...

(Büyük bir yudum Sangria içer)

Bu büyük bir yudumdu. Ah bu sahne korkusu yok mu! Uzun süredir sahnede olsam da hala sahne korkum var. Hiç olmazsa sahne korkum varmış gibi yapıyorum. Bildiğiniz gibi oyuncular her zaman ilgi odağı olmak isterler. Sahne korkusu da kuliste heyecan yaratmaya, dikkatleri üstüne çekmeye yarar. Belki de gerçekten sahne korkum vardır. Tiyatro kilişesini gerçekleştirmek için soyunmam gerektiğinden olabilir. Korkmayın bunu başarabilirim. Kadın olmanın en iyi özelliklerinden biri de sarhoş olsak bile soyunabiliriz ve sikişebiliriz. Eğer bunu yapamıyorsak soyarlar ve sikerler. Bir oyuncunun hayatı böyledir. Eğer oyun kötüyse soyunup çıplak popoyu göstermek gerekir. Seyircinin paralarının hakkını vereilmek için. Benim babam da striptiz kulüplerine gider ve otuz 33 cl Pils alır, 8 Euro öder ve çıplak kadınları izler. Kapının önünde striptiz kulübü yazıyorsa içerde de gerçekten striptiz kulübü vardır. Demokratik Alman Cumhuriyeti'nde ise striptiz kulüpleri yasak olduğundan tabelada anlatımlı dans yazar. Sanat çevresi striptiz kulübüne gitmeye cesaret edemediği için tiyatroya gider. Tiyatro yazıyorsa striptiz dahil. Tabi burada beyaz şarap daha ucuz. Soyunmak çok güzel. Bu yüzden şimdi soyunacağım. Hallelujah! Ama önce cesaret toplamam lazım. Bunun da en iyi yolu bir yudum Sangria'dan geçer. Konsevatuara alınmadım yani profesyonel değilim.

(Bir yudum Sangria içer.)

Şimdi sandalye de oyuna dahil olacak. Onu portmanto olarak kullanacağım. Şimdi soyunuyorum. Lütfen opera dürbünlerini çıkarmayın. Ya da romantik bakmayın. Benim için de bu narhoş bir durum.

(Yavaş yavaş üstüne çıkarır ve kıyafetlerini sandalyenin üstüne koyar.)

Benim stüdyomda erkekler önümde soyunabilmek için para verir. Aslında çok tuhaf kendimi bu sahnede fahişe gibi hissetmem. Hayır, ben bir oyuncuyum ama şu an içten içe kötü hissediyorum. Hiç kamuya açık bir yerde çıplak buldunuz mu? Hayır sauna ya da çıplaklar kampında değil. Herkesin sizi izlediği bir sahnede. Bu çok kişisel bir durum ama yine de hoşlanmadım diyemem. Belki bu tiyatronun büyüsidür. Gerçek insanlar, gerçek et, gerçek duygular ve maymunlar. Ağızlarının suyu akarak bakın maymunlar. Evet sahnede gerçek duygulardan konuşak biraz aptalca ama oyuncular bunu çok iyi bilir. Eğer bir oyuncu rolünü çok iyi oynar ve benimserse, o karakter oluverir. Böylece gerçek ve gerçek dışı ayırt edilemez olur. Bu yüzden evlenen oyuncu nadirdir. Evlenmek yerine don değiştirir gibi sevgiliden sevgiliye koştururlar. Çünkü bir adama aşık olup diğer adama aşıkmiş gibi oynayamaz. Ve böylece rolümüz oluruz ve yanıltıcı bir hayat süreye mahkum kalırız. Ben de Ophelia'yım. Ophelia, Antigone, Gretel, Julia, Lady Macbeth ve *(oyuncu ismi)*. Ben bunların hepsiyim. Ve şu an çıplağım. Utanıyorum. Utanıyorum gözlerinizdeki ışıltıdan, özlem dolu bakıştan, erkeklerin yarı sertleşmiş penislerinden, bazılarınızın çirkef düşüncelerinden utanıyorum.

(Utangaç bir şekilde göğüslerini ve bikini bölgesini kapatır.)

Evet şimdi çırılçıplağım ve tam karşınızdayım. Aslında bu çok tuhaf bir şey de değil. Bu sadece güzel ve genç bir kadın

vücudu. Bu sadece tiyatro. Sizinki toplumsal giyim anlaşması, işte bu yüzden tuhaf geliyorum. Bu sizin hoşunuza gitti. Önce ruhsal striptiz sonra gerçek striptiz. İstedığınız oldu. Oyun bitti ve kraliçe çıplak.

(Yüksek sesle.)

Sayın seyirciler, sizin için önemli olan tek şey ününüz mü? Siz irmik helvası yiyenlerden misiniz?

(Bir yudum Sangria içer ve ellerini vücudundan çeker.)

Sayın seyirci siz başka bir şey haketmiyorsunuz. İşte bu kadar. Bu kadar avamlık yeter. Oyun bitti perde kapansın.

Alkış

Alkış

Alkış

Hayır, gerçekten ben şimdi sizi bu yüz ifadesiyle eve yollayamam. Biliyor musunuz? Kulüpteki mazoşist müşterimle vedalesirken ona chili çikolata veriyorum. Müşteriler küçük armağanları severler. Benim ekonomistim buna corporate ident diyor. Yani müşteriye hediye vermelisin ki ayağı alışsın. Bu tiyatro için de geçerli.

Ben işçi sınıfından geliyorum. Bazılarımızın happy end' e ihtiyacı vardır, eve mutlu gidebilmek için. Mesela Hamlet sonunda herkes hançerleniyor, zehirleniyor ve kendini öldürüyor. Bu olacak şey değil. Bu kesinlikle no go! Yani ben hepinizin mutlu olmasını, iyi seks yapmanızı, iyi beyaz şarap içmenizi ve arkadaşlarınıza heyecanla bu akşamın ne kadar harika olduğunu anlatmanızı istiyorum. Beni sahnede görmenin ne kadar harika olduğunu, benim tiyatro, oyuncular, seyirciler hakkında ne güzel dedikodu yaptığımı ve sizin de ne kadar eğlendinizden bahsetmenizi istiyorum.

Biz oyuncuyuz. Nede mi? Duygularımızı daha intensif yaşayabilmek için. Biz bir sahnede oynarken gözle üzerimizde ise o anı daha intensif yaşamak zorundayız. Bence bu biz oyuncuları birbirimize bağlayan şey. İntensif yaşamak, intensif olabilme arzusu. Biz intensif olmakta delux'uz. Elbette izbla bla bla yalancılarız. Ve hokus pokus diğerlerinin bla bla bla can sıkıcı retorik taşkınlıklarını "esnemek" anlayabiliyoruz. Hokus pokus ve oyuncular dikkatleri üzerlerine çekip duygularını küçültüp "what the fuck ever" diyebilmek için. Bunun için de vücudumuzu ve dilimizi kullanabilmemiz gerekir. Eğer biz dünyayı biraz da olsa iyileştirebilirsek evet, o zaman her uğraşa değer. Amen, Hallelujah, Sangaria, Rock'n Roll Forever. Ne söylemek istemiştin? Hepimizin mutluluğu için şimdi bir şarkı söyleyeceğim.

(neşe ile söyler)

Ein schöner Tag ward uns beschert,
wie es nicht viele gibt,
von reiner Freude ausgefüllt,
von sorgen ungetrübt.

Mit Liedern die die Lerche singt,
so ging der morgen an,
Die Sonne schenkte gold'en Glanz,
Dem Tag, der dann begann.

Ein schöner Tag voll Harmonie,
İst wie ein Edelstein,

Er strahlt Euch an und ruft Euch zu,
"Heut sollt Ihr glücklich sein".

Und was das Schicksal uns beschert,
Was immer kommen mag,
Es bleibt Euch die Erinnerung,
An einen schönen Tag.

Sayın seyirciler! İlginiz için teşekkür ederim. Son olarak şunu söylek istiyorum. Normalde burda alkışlamanız gerek.

Evet. Ve şimdi işlemeliyim, hazır kova da buradayken işlemeliyim. Perde kapansın. Hadi siz de işlemeye gidin. Ve sonra da bir beyaz şarap için. Belki barda karşılaşırız.

(Perde kapanır ve oyuncu işer.)

LORD SCHADT

Tiyatrodan nefret eden Kadın

**Çeviri:
Leman Aydın**

